

Arrest

nr. 255 440 van 1 juni 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

1.2. Verzoekers worden op 6 november 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 1 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. G.R.J.A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 7 maart 1979 in Cabanas en groeide op in Sensuntepeque. In 1998 huwde u met E. N. C. D. G. (X/B; O.V. X) en samen hebben jullie vijf kinderen, vier zonen en één dochter. Uw oudste zoon, E. A., woont sinds zijn 9 à 10 jaar oud, bij zijn grootmoeder in het Canton El Volcan.

Van 2004 tot 2010 woonde en werkte u, illegaal, in Greenfield, California in de Verenigde Staten. Eenmaal terug in El Salvador, startte u met een groentewinkel aan uw huis, na vijf jaar stopte u hiermee want u moest zowel aan de bende MS-13 als aan de bende 18 renta betalen. Nadien werkte u als buschauffeur en reed u steeds dezelfde route tussen Cabanas Sensuntepeque en Huiscoyol. Als buschauffeur moest u niet langer renta betalen maar uw baas wel.

In januari 2019 werd een bendeleider verliefd op uw dochter, C. d. C. G. C. (X; O.V. X), hij viel haar lastig en wilde haar rekruteren. U regelde daarop met uw broer die reeds in België verbleef, dat zij naar België zou vluchten. Op 1 februari 2019 diende Carolina een verzoek om internationale bescherming in in België.

In juli 2019 vielen leden van de bende MS-13 uw zoon, L. R. (O.V. X), lastig wanneer hij van school naar huis wandelde. Ze vroegen hem om met hen te roken, te drinken, drugs te gebruiken en met hen mee te gaan. Ze vroegen hem dit drie of vier keer. Iedere keer weigerde L.R..

Op 16 juli 2019 bracht u uw baas op de hoogte van de problemen en vertelde u hem dat hij vanaf 25 juli 2019 een vervanger voor u moest zoeken. Op 19 juli 2019 gingen uw drie jongste zonen de laatste keer naar school.

Op 21 juli 2019 vertelde L.R. aan uw echtgenote dat drie jongens hem hadden meegesleurd toen hij van school naar huis wandelde en een mes naar zijn buik richtten. Ze dreigden dat hij zich bij de bende moest aansluiten en met hen moest meegaan want als hij dat niet zou doen, zou heel de familie daar gevolgen van dragen. Het was ofwel de bende, ofwel de dood. Uw echtgenote bracht u 's avonds op de hoogte en u nam contact op met uw broers/zussen in België en besloten naar België te vluchten.

Op 22 juli 2019 gingen u, uw echtgenote en uw drie jongste zonen paspoorten aanvragen in San Salvador. Op 24 juli 2019 werkte u de laatste keer en kocht u de vliegtuigtickets in een reisbureau in Sensuntepeque. Op 25 juli 2019 vertrokken jullie 's morgens vroeg uit San Matias en doken jullie onder bij uw halfbroer in San Vincente. Eenmaal daar, kwamen jullie niet langer buiten.

Op 27 augustus 2019 haalde u de geboorteaktes van uw kinderen op bij het gemeentebestuur van Cabañas.

Op 8 september 2019 stapten u, uw echtgenote en uw drie jongste zonen J. D., J. A. en L.R. op het vliegtuig in San Salvador en kwamen jullie via Spanje op 9 september 2019 in België aan. Op 12 september 2019 diende u samen met uw echtgenote en uw zonen L.R., J. D. en J. A. een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw badge van het werk, het paspoort van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw echtgenote, de paspoorten en geboorteaktes van uw drie jongste zonen J. D., J. A. en L.R., de boekingsbevestiging van uw vlucht naar België, informatie omtrent uw vlucht en een brochure in verband met asiel in de Europese Unie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Wat betreft uw concrete vluchtaanleiding, namelijk de poging van de bende MS-13 om uw zoon L.R. te rekruteren, dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen die uw echtgenote E. N. C. d. G. (X; O.V. X) en u hierover aflegden (CGVS man, p. 14; CGVS vrouw, p. 11-12).

Wat betreft jullie verklaringen omtrent **het incident waarbij L.R. onderweg van school naar huis met een mes bedreigd werd door bendeleden van de MS-13 en gedwongen werd zich bij hen aan te sluiten**, zijn er verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties die de geloofwaardigheid van dit incident in ondermijnen. Zo verklaren jullie dat dit incident plaatsvond op 21 juli 2019 wanneer L.R. te voet van zijn school naar jullie huis wandelde (CGVS man, p. 15; CGVS vrouw, p. 11). Dit valt echter niet te verenigen met het feit dat 21 juli 2019 op een zondag viel en de kinderen volgens jullie verklaringen enkel van maandag tot vrijdag naar school gingen (CGVS vrouw, p. 12; zie administratief dossier). Hieruit kan logischerwijs geconcludeerd worden dat zondag 21 juli 2019 geen schooldag was en het dus ook bijzonder twijfelachtig maakt dat L.R. onderweg van school naar huis onderschept werd door de bendeleden. Bovendien is het opmerkelijk dat jullie tijdens jullie verklaringen bij de DVZ geen van beiden gewag maakten van het gewapende incident dat op 21 juli 2019 plaatsvond. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, antwoordt u dat jullie het vertrouwen niet hadden om te praten over wat er gebeurd was, waardoor jullie het daar niet verteld hebben (CGVS man, p. 19). Uw vrouw verklaart over deze lacune dat jullie op de DVZ onvoldoende tijd kregen en ze overigens niet vroegen naar alle redenen (CGVS vrouw, p. 3). Geen van deze beide verklaringen weten echter te overtuigen, daar het bijzonder vreemd is dat jullie het incident dat de aanleiding vormde voor jullie vlucht uit El Salvador niet aanhalen of kort vermelden (CGVS man, p. 18). Ook het tijdsgebrek is hierbij geen aannemelijk excuus, daar uw echtgenote wel de tijd vond om de ontvoering van jullie buurman te

vermelden, hetgeen voor jullie verzoek niet relevant is, in tegenstelling tot de gewapende poging tot rekrutering van uw zoon (CGVS Vragenlijst vrouw, punt 3.5).

Ook jullie verklaringen betreffende de eerste benaderingen van jullie zoon door de benedeleden in juli 2019 bevatten niet enkel tegenstrijdigheden, maar ook elementen die allerm minst getuigen van een ernstige vrees (CGVS man, p. 15; CGVS vrouw, p. 11 en 12). U verklaart dat de benaderingen door benedeleden 3 à 4 keer gebeurden en dat jullie zoon steeds op verschillende plaatsen werd aangesproken wanneer hij uit school kwam. Soms op 4 minuten, soms op 5 minuten en soms op 8 minuten van de school, niet steeds op dezelfde plaats (CGVS man, p. 15). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat L.R. 4 à 5 keer benaderd werd en dat dit steeds op dezelfde plek gebeurde, namelijk op een afgelegen plek en bovendien de enige echt verlaten plek onderweg naar huis (CGVS vrouw, p. 11 en 13). Dat jullie verklaringen reeds verschillen op een essentieel punt als de locatie waar de bedreigingen plaatsvonden, doet de wenkbrauwen fronsen over de geloofwaardigheid van deze incidenten.

Ook uit jullie handelingen na de incidenten van begin juli 2019 kan niet afgeleid worden dat de situatie tussen L.R. en de benedeleden door jullie als ernstig ervaren werd. Gevraagd of jullie routines of gewoontes aanpasten opdat jullie zoon de benedeleden kon vermijden, antwoordt u dat hij met vrienden mee kwam zodat de benedeleden hem niet van straat konden halen (CGVS man, p. 16). Wanneer uw echtgenote dezelfde vraag voorgeschiedt krijgt, maakt zij geen gewag van een begeleiding door vrienden. Zij stelt zelfs dat er geen routines of gewoontes aangepast werden omdat hij iedere dag naar school ging van half 8 tot 12uur (CGVS vrouw, p. 13). Hierop gevraagd of er niemand L.R. kon begeleiden, antwoordt uw echtgenote dat L.R. 's morgens met haar en de twee jongste zonen mee naar school wandelde, maar dat dit 's middags niet mogelijk was, daar de school van L.R. een half uur later eindigde dan de school van de twee jongsten (CGVS vrouw, p. 13). Gevraagd of zij, gezien de toenaderingen van de bende tot L.R. op dat moment, geen half uur kon wachten zodat hij niet alleen naar huis moest wandelen maar met hen kon meewandelen, antwoordt uw echtgenote vervolgens dat dat niet mogelijk was omdat de jongsten moesten eten en heel onrustig waren (CGVS vrouw, p. 13). Hieruit kan afgeleid worden dat jullie de toenaderingspogingen van de benedeleden op dat moment allerm minst ernstig namen, gezien er dan verwacht kan worden dat jullie de nodige maatregelen zouden nemen om verder contact tussen L.R. en de benedeleden te vermijden. Bovendien blijkt ook uit jullie verdere verklaringen dat jullie deze eerste ontmoetingen tussen L.R. en de benedeleden allerm minst ernstig namen. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie niet al te bang waren om L.R. gewoon naar school te sturen gezien de toenaderingen door de benedeleden niet dagelijks plaatsvonden en het alleen maar om woorden ging (CGVS vrouw, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan weer dat ook L.R. de situatie niet ernstig nam, daar u verklaart dat hij er de eerste vier keer niet te veel aandacht aan besteedde en dat de echte bedreigingen pas op 21 juli 2019 plaatsvonden (CGVS man, p. 15).

Dat jullie deze toenaderingen amper ernstig namen, valt echter niet te verenigen met enkele van jullie overige verklaringen. Zo vluchtte jullie dochter, C. d. C., volgens jullie verklaringen reeds naar België begin 2019 omdat de benedeleder haar als vriendinnetje wilde hebben (CGVS man, p. 12; CGVS vrouw, p. 8). Volgens de verklaring van uw vrouw gaat het hier om dezelfde benedeleden als diegenen die later L.R. lastigvielen (CGVS vrouw, p. 8). Dat jullie bij bedreigingen aan het adres van jullie dochter de beslissing nemen om haar naar familie in België te sturen en vervolgens bij jullie zoon de eerste toenaderingen door diezelfde benedeleden amper ernstig nemen (zie supra), valt moeilijk met elkaar te rijmen. Dat uw echtgenote hierbij ook aangeeft dat zij bezorgd was dat hetzelfde zou gebeuren met jullie zoon als bij jullie dochter, valt niet te verenigen met jullie gebrek aan acties of handelingen na de eerste aansprekingen begin juli 2019. Jullie halen bovendien ook een incident aan, dat uw echtgenote situeert in maart 2019 (CGVS vrouw, p. 16), waarbij jullie buurjongen weigerde zich aan te sluiten bij diezelfde bende en verdween zonder dat zijn familie nog iets van hem vernam (CGVS man, p. 5; CGVS vrouw, p. 16). Dat jullie ook na dit incident met jullie buurjongen niet voorzichtiger waren en geen maatregelen troffen om L.R. te beschermen, gezien het om dezelfde benedeleden ging, doet de vraag rijzen of jullie zoon daadwerkelijk problemen kende met benedeleden. Zowel de door jullie verklaarde gebeurtenis met jullie dochter als deze met jullie buurjongen zou logischerwijs namelijk leiden tot voorzichtigheid en acties van jullie uit om L.R. te beschermen.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat het bijzonder vreemd is dat, ondanks het feit dat jullie de eerste toenaderingspogingen van de benedeleden niet dermate serieus namen dat jullie gewoontes en routines aanpasten, u wel reeds op 16 juli 2019 uw baas op de hoogte bracht van de problemen en aankondigde dat u na 24 juli 2019 niet langer zou werken en hij een vervanger moest zoeken tegen 25 juli 2019 (CGVS man, p. 7 en 18; CGVS vrouw, p. 15). Dat jullie voor het incident van 21 juli 2019 enerzijds nog geen maatregelen troffen om L.R. te beschermen tegenover de benedeleden,

maar u wel reeds uw ontslag indiende, valt wederom niet met elkaar te verenigen. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u reeds een voorgevoel had dat uw zoon hetzelfde zou overkomen als uw dochter, doch verklaart dit niet waarom u reeds uw ontslag indiende op het moment dat jullie de bedreigingen door de bende nog niet al te ernstig namen, zoals blijkt uit de verwaarloosbare maatregelen die jullie namen (zie supra) (CGVS man, p. 18).

Ook het feit dat u niet met een eenduidig antwoord komt wanneer gevraagd wordt naar de laatste schooldag van de kinderen, doet de vraag rijzen in hoeverre de door jullie verklaarde incidenten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Zo verklaart u aanvankelijk dat de kinderen voor het laatst naar school gingen tot drie dagen voor het ophalen van de paspoorten (CGVS man, p. 9-10, 16 en 17). Geconfronteerd met het feit dat de paspoorten op 22 juli 2019 opgehaald werden en het gewapende incident plaatsvond op 21 juli 2019 toen uw zoon onderweg was van school naar huis, volgt er een onsamenhangend antwoord dat uw zoon de 1ste en de 2de wel naar school ging, de bedreigingen op de 21ste waren en de paspoorten op de 22ste (CGVS man, p. 17). Deze uitleg weet geenszins deze tegenstrijdigheid te verhelderen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of L.R. na de bedreiging met het wapen op 21 juli 2019 nog naar school ging, verklaart u dan weer dat hij nog naar school ging zodat de bendeleden geen verdenkingen zouden hebben (CGVS man, p. 16). Dit is echter tegenstrijdig met de verklaring van uw echtgenote die stelt dat de laatste schooldag van de kinderen op 21 juli 2019 was en dat zij na het incident van die dag niet meer naar school gingen (CGVS vrouw, p. 9 en 14). Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat ook dit niet aannemelijk is, daar 21 juli 2019 op een zondag viel en de schooldagen van de kinderen van maandag tot vrijdag liepen (CGVS vrouw, p. 12; zie administratief dossier). Dat jullie geen eenduidige verklaring weten te geven over de laatste schooldag van jullie kinderen is opnieuw opmerkelijk daar L.R. lastiggevallen werd door de MS-13 op weg van school naar huis. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen wederom in het gedrang.

Ook jullie verklaringen betreffende de nasleep van het incident van 21 juli 2019 weten niet te overtuigen. Zo verklaren jullie beiden tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie van 25 juli 2019 tot aan jullie vertrek naar België op 8 september 2019 verhuisden naar uw halfbroer, O.R., in San Vicente (CGVS man, p. 7 en 14; CGVS vrouw, p. 12 en 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze halfbroer niet genoteerd staat in de opsomming van uw overige broers in uw verklaring op de DVZ, noch wanneer u op de DVZ gevraagd werd naar uw laatste adres in El Salvador, stelt u dat ze bij de DVZ niets gevraagd hebben en dat u het enkel heeft gehad over die met dezelfde moeder en vader (CGVS man, p. 7-8; verklaring DVZ man, persoonsgegevens punt 10 en 17). Hoewel dit allerm minst aannemelijk is, verklaart dit evenmin waarom u het adres van uw halfbroer niet opgaf als laatste adres in El Salvador (Verklaring DVZ man, persoonsgegevens, punt 10). Wanneer ook uw vrouw geconfronteerd wordt met het ontbreken van een vermelding van de halfbroer waar jullie meer dan één maand verbleven, stelt zij aanvankelijk dat er op de DVZ geen tijd was om alles te vertellen (CGVS vrouw, p. 18). Opnieuw gevraagd waarom jullie het adres van uw halfbroer niet vermeldden op de DVZ wanneer er gevraagd werd naar jullie laatste adres voor jullie vertrek naar België, antwoordt zij dan weer dat deze vraag niet gesteld werd en dat niemand vroeg waar jullie woonden (CGVS vrouw, p. 18). Wanneer de protection officer letterlijk citeert uit het verslag van de DVZ "laatste adres in het land van herkomst: van geboorte tot vertrek uit het land op 8 september, Kanton San Matias, Sensuntepeque", verklaart uw echtgenote dat jullie de vraag niet begrepen hadden, dat jullie niet voorbereid waren op wat jullie zouden zeggen, dat jullie heel erg bang waren en dat jullie nog niet wisten wat jullie zouden zeggen (CGVS vrouw, p. 19). Dit volstaat echter geenszins om de opgemerkte lacune in jullie verklaring bij de DVZ te verhelderen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat u en uw echtgenote incoherente verklaringen afleggen over de professionele activiteiten van uw halfbroer. Waar u aangeeft dat uw halfbroer een eigenaar was van bussen (CGVS, p. man, p. 18), stelt uw vrouw dat hij een eigenaar is van supermarkten (CGVS vrouw, p. 17).

Dat jullie vlucht naar uw halfbroer niet aannemelijk is, wordt overigens bevestigd door uw verklaring omtrent het opvragen van de geboorteaktes van jullie zonen (document 6). Zo verklaart u aanvankelijk dat u zelf de geboorteaktes van uw zonen ging ophalen bij het gemeentebestuur in Cabañas en dat u zich hiervoor met uw eigen wagen verplaatste van uw huis naar het gemeentebestuur (CGVS man, p. 12-13). Wanneer u later geconfronteerd wordt met het gegeven dat deze geboorteaktes opgesteld werden op 27 augustus 2019, het moment dat jullie reeds bij uw halfbroer in San Vicente verbleven op drie uur rijden van jullie huis in San Matias en jullie bovendien verklaarden dat jullie het huis van uw halfbroer niet verlieten, stelt u dat u zich niet meer herinnert of u de geboorteaktes zelf aanvroeg of dat uw schoonmoeder dat deed (CGVS man, p. 18-19). In uw eerdere verklaring waar u stelde dat u deze aktes zelf met de wagen ging ophalen bij het gemeentebestuur, maakte u echter geen gewag van enige twijfel betreffende het afhalen van deze documenten, waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan

uw verklaring dat uw schoonmoeder de aktes ging ophalen. Wanneer de protection officer later op de dag uw echtgenote bovendien dezelfde vraag voorschotelt, stelt zij dat u wel degelijk de geboorteaktes ging ophalen en dat u dit samen met uw halfbroer deed vanuit zijn huis in San Vincente (CGVS vrouw, p. 11). Dit valt wederom niet te verenigen met uw verklaring dat jullie het huis van uw halfbroer in San Vincente niet meer verlaten hebben (CGVS man, p. 18). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met deze verklaring van u, stelt zij dat u vaak zaken vergeet, maar dat zij het wel nog goed weet (CGVS vrouw, p. 17). Deze verklaring weet wederom niet te overtuigen, daar veronderstelt mag worden dat wanneer u bijna anderhalve maand opgesloten zit in het huis van uw halfbroer, u zich een zes uur durende rit van San Vincente naar Sensuntepeque en terug, wel zou herinneren gezien dit volgens de verklaring van uw echtgenote de enige keer was dat u het huis verliet (CGVS man, p. 7; CGVS vrouw, p. 17).

Naast het feit dat uw vluchtrelaas niet overtuigt, wil het CGVS nog opmerken dat het profiel van uw zoon, L.R., die omwille van zijn leeftijd geïnterviewd zou worden door bendeleden op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat uw zoon in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Wat betreft uw verklaring dat u **renta moest betalen aan zowel de bende MS-13 als de bende 18 toen u in uw huis een groentewinkel opende** dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van subsidiaire bescherming. Louter rekening houdend met uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan niet afgeleid worden dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Zo verklaren jullie dat u bij het uitbaten van uw groentewinkel renta diende te betalen aan zowel de bende 18 als de bende MS-13, waardoor u stopte met de groentewinkel daar deze niet langer winstgevend was (CGVS man, p. 6; CGVS vrouw, p. 6). Deze stopzetting van uw groentewinkel zorgde ervoor dat u niet langer renta diende te betalen en dit bracht geen verdere problemen met de bendeleden met zich mee (CGVS vrouw, p. 6).

Daarenboven moet hieromtrent worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote het betalen van de renta bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalden als onderdeel van uw problemen in El Salvador die aan de basis liggen van uw vlucht naar België (Vragenlijst CGVS, punten 3.5, 3.7 en 3.8; Vragenlijst CGVS vrouw, punten 3.5, 3.7 en 3.8). Ook tijdens jullie persoonlijk onderhoud haalden jullie de renta niet spontaan aan wanneer jullie de kans kregen om te vertellen over alle redenen waarom jullie het land verlaten hebben (CGVS man, p. 14; CGVS vrouw, p. 11-12).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes bevatten louter gegevens omtrent jullie identiteit en nationaliteit die niet in twijfel getrokken wordt. Uw rijbewijs en badge van het werk tonen aan dat u als buschauffeur werkte, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. De boekingsbevestiging en de vluchtinfo bewijzen louter uw reis naar België, hetgeen niet betwist wordt. De brochure in verband met het aanvragen van asiel in de Europese Unie bevat enkel algemene informatie omtrent de Europese asielprocedure.

Uw echtgenote stelt dat jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador iets zou kunnen overkomen omdat jullie naar België gekomen zijn (CGVS vrouw, p. 19).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo hebben uw echtgenote en uzelf geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat uw gezin louter en alleen omwille van jullie buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw echtgenote, X (X; O.V. X) en van uw dochter, X (X; O.V. X), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. C.D.G.E.N., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Cabañas, El Salvador. U ging naar school tot u tien jaar was. In 1998 huwde u met J. A. G. R. (X; O.V. X). Samen hebben jullie vijf kinderen: L. R., J. D., J. A., E. A. en C. d. C.. Uw oudste zoon, E. A., woont sinds zijn 10 jaar oud in bij uw moeder in El Volcan.

U was uw hele leven huisvrouw en werkte enkel een tijdje in een groentekraam dat uw echtgenoot in jullie huis opstartte. Jullie stopten met deze groentekraam omdat uw echtgenoot aan twee bendes renta moest betalen en het niet langer winstgevend was. Het stoppen van de betalingen aan de bendes bracht geen verdere problemen met zich mee.

Uw dochter, C. d. C. G. C. (X; O.V. X) kwam in januari 2019 naar België nadat een bendelid wilde dat zij zijn liefje werd en zij zich bij de bende moest aansluiten. Op 1 februari 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in in België.

Begin juli 2019 wachtten bendeleden van de Bende MS-13 uw zoon, L.R.(O.V. X) op wanneer hij uit school kwam. Ze vroegen om met hen te drinken, drugs te gebruiken en om zich bij hen aan te sluiten. Dit gebeurde vier of vijf keer.

Op 21 juli 2019 kwam L.R. wenend thuis en vertelde hij u dat drie jongens hem benaderd hadden. Één van hen had een mes naar zijn buik gericht en dreigde ermee dat hij zich bij de bende moest aansluiten of anders zou sterven. Toen uw echtgenoot 's avonds thuis kwam, bracht u hem op de hoogte van het incident waarop hij zijn broer in België opbelde. Jullie besloten om ook naar België te vluchten. De jongens gingen na dit incident niet langer naar school.

Op 22 juli 2019 gingen uw echtgenoot, uw drie jongste zonen en u naar San Salvador om de paspoorten aan te vragen.

Op 23 juli 2019 bracht uw moeder u het nodige geld om de vliegtuigtickets te betalen, waarop uw echtgenoot op 24 juli 2019 de tickets kocht in Sensuntepeque.

Op 25 juli 2019 verlieten jullie jullie huis en doken jullie onder bij de halfbroer van uw echtgenoot in San Vicente. Eenmaal daar verlieten jullie het huis niet meer en zaten jullie er op gesloten tot aan jullie vertrek naar België op 8 september 2019. Uw echtgenoot ging nog éénmalig naar Sensuntepeque om de geboorteaktes van de zonen op te halen, samen met zijn halfbroer.

Op 8 september 2019 stapten jullie op het vliegtuig in San Salvador en kwamen jullie via Spanje op 9 september 2019 in België aan. Op 12 september 2019 diende u samen met uw echtgenoot en uw zonen L. R., J. D. en J. A. een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het rijbewijs van uw echtgenoot, de badge van het werk van uw echtgenoot, het paspoort van uw echtgenoot, de identiteitskaart van uw echtgenoot, de paspoorten en geboorteaktes van J. D., J. A. en L. R., de boekingsbevestiging van jullie vlucht naar België, informatie omtrent jullie vlucht en een brochure in verband met asiel in de Europese Unie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot J. A. G. R. (X; O.V. X) (CGVS, p. 11-12). U verklaart zelf geen andere problemen te hebben gehad waardoor u besloten heeft El Salvador te verlaten (CGVS, p. 12). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:
“...” (idem bestreden beslissing eerste verzoeker).*

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers X en X, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X dezelfde middelen en argumenten ontwikkelt in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert eerste verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Hij ontwikkelt het middel als volgt:

“Het CGVS rapporteert eerst beschikbare informatie. Overwegende dat deze informatie niet werd genoemd tijdens de hoorzitting bij het CGVS op 06.11.2020. Ze zijn niet aan de verzoeker en zijn

advocaat voorgelegd. Na deze hoorzitting konden ze het niet zien. De inhoud van deze informatie is niet gedetailleerd. De bronnen van deze informatie zijn niet gespecificeerd. Het feit dat informatie wordt vermeld zonder deze eerder aan de verzoeker en zijn advocaat te hebben voorgelegd, schendt het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. Het feit dat deze informatie na de kennisgeving van het besluit in het administratief dossier staat, verandert niets.

Volgens het CGVS waren de vervolgingen van verzoeker niet politiek, maar eerder crimineel en economisch; wat elke link met het Verdrag van Genève uitsluit. Overwegende dat de overwegingen van het CGVS in tegenspraak zijn met zijn eigen informatiebronnen, namelijk Cedoca, COI Focus, "Salvador : situation sécuritaire", 12.10.2020. « En août 2015, la Cour suprême a qualifié les gangs de «groupes terroristes». « Des sources diverses (parmi lesquelles le président de la république) reconnaissent que les gangs constituent une autorité de facto » (COI Focus, op. dt., biz 9 en 10). Volgens dit rapport, « Un large éventail de personnes présentent le risque d'être victimes d'extorsion selon les sources. Figurent parmi les victimes potentielles dtées par les sources : -des travailleurs des transports publics, ... - des propriétaires d'entreprise; -des personnes perçues comme déloyales au gang. « De nombreuses sources soulignent que l'extorsion à l'encontre du personnel des transports publics est particulièrement répandue. "Ne pas payer ou payer en retard peut être perçu comme un acte de résistance et peut avoir pour conséquence une forme de violence, comme par exemple la séquestration d'un membre de la famille, la mort, ou la disparition. D'après un rapport du Centre de monitoring du déplacement interne (Internal Displacement Monitoring Centre, IDMC) de 2018, plus le non-paiement dure dans le temps, plus les risques augmentent et s'étendent à d'autres membres de la famille » (blz 15 en 16). In casu had verzoeker het profiel van slachtoffer van afpersing door een bende: Hij was handelaar en vervolgens buschauffeur. Echter hij werd vervolgd vanwege zijn politieke opvattingen, namelijk het weigeren van bedreigingen en intimidatie door bendeleden.

Het CGVS meent dat de verzoeker niet kan behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 §4 d van de Vreemdelingenwet; met betrekking tot economische vervolging. Terwijl de verzoeker werd vervolgd nadat zijn oudste zoon weigerde zich bij een bende aan te sluiten. Hij steunde de beslissing van zijn zoon. Geconfronteerd met doodsb bedreigingen, had hij geen andere keuze dan met zijn gezin zijn land van herkomst te ontvluchten. Het CGVS is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over het incident waarbij zijn zoon door bendeleden met een mes werd bedreigd, inconsequent zijn. De dag van de feiten, 21.07.2019, is een zondag, het kind had niet op weg naar school kunnen zijn. Terwijl de verzoeker de datum wellicht heeft vergist. De aanranding vond plaats meer dan een jaar geleden vanaf de datum van de CGRA-hoorzitting. Zijn uitspraken zijn echter coherent en komen overeen met die van zijn vrouw.

Het CGVS pretendeert verrast te zijn dat verzoeker dit incident van juli 2019 niet heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Terwijl de gesprekspartner bij de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt was over de gebeurtenissen. Verzoeker kon alleen de grote lijnen van zijn verhaal noemen. Herhaaldelijk kreeg hij te horen dat hij zich uitvoerig kon uitleggen aan het CGVS...

Volgens het CGVS zouden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben over de plaats waar hun oudste zoon werd bedreigd door bendes. Terwijl deze plek op zichzelf niet belangrijk is. Verzoeker en zijn vrouw zijn constant over bedreigingen tegen hun zoon door bendeleden.

Het CGVS bekritiseert verzoeker omdat hij de dreigementen van bendes tegen zijn oudste zoon niet serieus heeft genomen. Terwijl verzoeker aanvankelijk van mening was dat het alleen maar woorden waren en dat de leden van de bende zich zouden vervelen. Verzoeker wilde zijn kinderen geruststellen. Hij realiseerde zich het gevaar toen op 21.07.2019 zijn zoon met een mes werd bedreigd en zijn familieleden met de dood werden bedreigd als hij zich niet bij de bende zou voegen.

Het CGVS merkt op dat verzoeker niet heeft geprobeerd zijn zoon te beschermen tegen bendeleden, ook al liet hij zijn dochter Carolina del Carmen begin 2019 het land verlaten nadat ze zelf was bedreigd, en dat in maart 2019 een buurman werd vermoord door dezelfde bende. Overwegende dat verzoeker zijn gezin goed beschermde door op zijn beurt in september 2019 het land te verlaten. De vlucht van een persoon is duidelijk gemakkelijker te organiseren dan die van een gezin van vijf.

Volgens het CGVS heeft verzoeker geen maatregelen genomen om zijn zoon te beschermen tegen bendeleden, ondanks het feit dat hij zijn vertrek van het werk had georganiseerd. Terwijl de verzoeker zijn werkgever niet wilde straffen. Hij wist dat de bende op de hoogte zou worden gesteld als hij het werk verliet. Hij zocht uitstel om het land te verlaten.

Het CGVS merkt op dat de verzoeker en zijn vrouw elkaar tegenspreken op de datum van de laatste schooldag voor de kinderen. Terwijl de verzoeker en zijn vrouw de exacte datum niet meer weten. Ze weten dat hun twee jonge zoons abortus stopten met school dan was het de beurt aan hun oudste zoon na de steekpartij op 21.07.2019.

Het CGVS merkt op dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch verzoeker, noch zijn echtgenote het adres van zijn halfbroer vermeldde. Terwijl de familie daar maar een paar dagen verborgen was; ze beschouwde het niet als een officieel adres.

Het CGVS benadrukt dat de verklaringen van de verzoeker en zijn echtgenote verschillen wat betreft het beroep van zijn halfbroer. Als het om details gaat; de twee families zien elkaar niet regelmatig.

Het CGVS dringt aan op de aarzelingen van verzoeker met betrekking tot de afgifte van geboorteakten voor zijn zonen. Terwijl de verzoeker niet meer zeker weet hoe hij aan de documenten is gekomen. Zijn vrouw zei dat ze zeker was van de omstandigheden. Het is daarom passend te verwijzen naar de verklaringen van zijn vrouw.

Volgens het CGVS toont de verzoeker geen angst voor vervolging of risico op ernstige schade aan. Hoewel de verzoeker duidelijk had uitgelegd dat zijn zoon was benaderd door leden van een bende en dat hij was bedreigd omdat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten. Wat wordt bevestigd door de vrouw van de verzoeker.

Het CGVS tracht het feit te minimaliseren dat de verzoeker na de sluiting van zijn winkel geen lijfrenten meer aan de bende heeft betaald. Het CGVS merkt nogmaals op dat dit feit niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is gemeld. Terwijl de verzoeker er de voorkeur aan gaf zijn winkel te sluiten om de bendes niet langer te hoeven betalen. De bendes werden hun geld ontnomen. Het was waarschijnlijk na deze sluiting dat bendeleden probeerden de zoon van verzoeker te rekruteren.

De verzoeker was bovendien niet in staat om alle feiten van vervolging te ontwikkelen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het CGVS schrijft dat: *“Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan dit terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Terwijl wederom het CGVS in tegenspraak is met haar eigen informatiebronnen. Het is noodzakelijk om rekening te houden met het rapport COI Focus, “Salvador: retour au pays des ressortissants”, op 09.01.2020. Volgens dit rapport, « Des Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ risquent selon les sources consultées de retrouver ces mêmes problèmes à leur retour. D'autres n'ont pas eu de problèmes ou ont rencontré l'un ou plusieurs des problèmes suivants : meurtre, extorsion, déplacement / ré-émigration / entraves à la liberté de circuler / discrimination / stigmatisation, menaces, viol, recrutement / harcèlement par les gangs, harcèlement policier. « Le Cedoca a consulté plusieurs sources pour évaluer l'impact du facteur de la migration sur la situation au retour. Une source explique que l'insécurité affecte tous les citoyens dans des proportions variables et que les anciens bénéficiaires de la TPS ne seront pas épargnés par cette situation à leur retour. Trois autres sources estiment qu'une personne revenue de l'étranger peut être perçue par les gangs comme une cible potentielle d'extorsion. L'OIM mentionne des catégories de Salvadoriens qui, au retour, seraient plus vulnérables, sans que cela soit forcément en raison d'antécédents migratoires ». « Le risque pour les personnes de retour au Salvador n'est pas moindre que celui pouvant exister lors du départ du pays: il peut même s'être accru avec le retour » (blz. 11). Terugkeerders naar El Salvador zijn dus het slachtoffer van moord, afpersing, obstakels voor vrij verkeer, stigma / discriminatie, bedreigingen, verkrachting, rekrutering / intimidatie door bendes en intimidatie door de politie ... Mensen die uit het buitenland terugkeren, kunnen door bendes worden gezien als een potentieel doelwit van afpersing omdat ze geacht worden geld te hebben voor een verblijf in het buitenland (blz 20). « Un rapport de l'UNICEF souligne en août 2018 que les enfants et les familles qui ont fui une menace de violence peuvent courir un risque encore plus important s'ils sont forcés de rentrer sans aucun soutien ou protection vers le Mexique et les pays d'Amérique centrale, dans les communautés où ils étaient en danger auparavant » (blz. 21). Slechts één bron is meer gereserveerd, de Belgische ambassade in Panama... « Les autorités belges compétentes ne disposaient au 11 décembre 2019 d'aucune information avérée relative à l'existence d'un risque accru encouru par les Salvadoriens rentrés au Salvador après un séjour à l'étranger par rapport aux autres ressortissants n'ayant pas émigré » (blz 21). Het feit dat een Belgische ambassade in een derde land geen informatie heeft over dit onderwerp, bewijst niet dat deze niet bestaat. Het is noodzakelijk om rekening te houden met en de privileges te geven van de overeenstemmende informatie van verschillende bronnen over de situatie in El Salvador. Volgens het CGVS toont de verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar het land angst zou hebben voor vervolging of gevaar voor ernstig letsel, en dit vanwege zijn verblijf in het buitenland. Overwegende dat de verzoeker duidelijk vreest voor zijn leven in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan de ene kant probeerde hij de leden van de bende te ontvluchten die wraak willen. Anderzijds zal de financiële situatie van de verzoeker door zijn verblijf in het buitenland als beter worden ervaren. Het risico op afpersing en bedreiging neemt toe.*

Overwegende dat verzoeker volgens het CGVS niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, gezien het ontbreken van een gewapend conflict in Salvador. Terwijl er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat indien de verzoeker naar zijn land van herkomst zou worden teruggestuurd, hij een reëel risico zou lopen ernstige schade te lijden, en iemand die dat niet kan of, in het licht van dit risico, niet is bereid om gebruik te maken van de bescherming van dit land in de zin van artikel 48/4 § 2 van de wet van 15.12.1980 op buitenlanders. De verzoeker is in zijn land van herkomst aansprakelijk voor onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (bedreigingen, afpersing, represailles tegen hem

of tegen zijn gezinsleden). Dit element wordt bovendien bevestigd door de rapporten die de CGRA heeft aangehaald in het besluit waarvan beroep is ingesteld.

Het CGVS onderstreept dat er ook een negatieve beslissing werd genomen ten aanzien van de vrouw en de dochter van verzoeker. Terwijl het was aan het CGVS om in de beslissing van 01.02.2021 de feitelijke overwegingen te vermelden waarop het is gebaseerd om het asielverzoek van de verzoeker af te wijzen. Een simpele verunzing naar de beslissingen van het CGVS tegen de vrouw en de dochter van de verzoeker is in ieder geval niet voldoende. Bovendien moet de motivering zijn gebaseerd op een objectieve beoordeling van het bewijsmateriaal in het dossier van de verzoeker, en niet op dat van de leden van zijn gezin. Dat was in casu niet het geval. Er werd geoordeeld dat: « Ni le principe de bonne administration, ni aucune disposition de la Convention Internationale de GENEVE du 28.07.1951, relative au statut des réfugiés et approuvée par la loi du 26.06.1953, n'imposent à un Etat saisi d'une demande d'asile de la considérer comme nécessairement connexe à une décision qu'il a déjà prise à l'égard d'un membre de la famille du demandeur » (CE, n° 69.714, 21.11.1997, Rev. Dr. Etr., 1998, 87). De verzoeker beroept zich op persoonlijke feiten van vervolging, die het CGVS niet in overweging heeft genomen. Het enkel middel inzake schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van het artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28.07.1951, is ernstig. De Belgische Staat was niet bij mate, zonder de verplichting van motivatie te schenden en zonder een duidelijke appreciatiefout te begaan, de beslissing wiens beroep mee te delen. »

Zoals reeds aangehaald herneemt tweede verzoekster *mutatis mutandis* hetzelfde middel en de erin ontwikkelde argumenten.

Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of subsidiair de bestreden beslissingen te vernietigen.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of

relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoekers wijzen er op dat de COI Focus *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 12 oktober 2020 niet werd vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 november 2020, dat de bronnen van deze informatie niet worden gespecificeerd en dat het vermelden van deze informatie zonder deze eerst aan verzoekers en hun advocaat te hebben voorgelegd, de rechten van de verdediging schendt. In

de bestreden beslissingen verwijst de commissaris-generaal naar de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, naar de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016. In elk van deze documenten worden de daarin gebruikte bronnen uitgebreid geciteerd. De Vreemdelingenwet noch de samenwerkingsplicht die op de commissaris-generaal rust verplicht deze laatste geenszins deze informatie, die overigens publiekelijk toegankelijk is, vooraf mee te delen aan verzoekers. Het volstaat dat uit de bestreden beslissingen kan blijken op welke landeninformatie de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en dat verzoekers er door de bestreden beslissingen kennis van kunnen nemen. In de bestreden beslissingen wordt voor elk van deze publiekelijk toegankelijke documenten de weblink vermeld, zodat verzoekers, eventueel via hun advocaat, deze informatie konden raadplegen op het internet en kennis konden nemen van de inhoud ervan. Bij het opstellen en indienen van hun verzoekschrift hadden verzoekers de mogelijkheid om in te gaan op deze informatie, wat zij overigens gedaan hebben nu zij in het verzoekschrift verwijzen naar de COI Focus van 12 oktober 2020. Verzoekers hebben bijgevolg geen belang bij deze kritiek.

Verzoekers werpen verder op dat verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster naar de beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster blijkt dat het feitenrelaas dezelfde elementen bevat als het feitenrelaas in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker en dat verzoekers de weergave van de feiten door verwerende partij niet betwisten. Uit niets blijkt dat verzoekster zich bijkomend op andere vervolgingsfeiten beroept dan diegene waarop eerste verzoeker zich beroept. Ook in het verzoekschrift wordt geen melding gemaakt van andere feiten die eigen zijn aan tweede verzoekster en die het verlenen van internationale bescherming rechtvaardigen. Waar verzoekers stellen dat de verzoekster zich beroept op persoonlijke feiten van vervolging die het CGVS niet in overweging heeft genomen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen manifest het tegendeel. Verzoekers' kritiek mist feitelijke grondslag.

5.3. Verzoekers leggen hun originele paspoorten en identiteitskaarten, de originele paspoorten van hun drie zonen hun geboorteaktes voor en het rijbewijs van eerste verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoekers hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aantonen. Verder leggen verzoekers nog de werkbadge van eerste verzoeker, een brochure over asiel in de EU, een boekingsbevestiging van en gegevens over hun vlucht naar België voor.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Daargelaten de vraag of de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekers de beweerde pogingen tot rekrutering van hun minderjarige zoon niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet aannemelijk zijn.

De directe aanleiding voor verzoekers' vertrek uit El Salvador is de beweerde rekrutering van hun zoon L.R., door leden van de bende MS 13 in hun woonplaats San Matias. Volgens hun verklaringen zouden de bendeleden hem op weg van school naar huis sinds begin juli 2019 een aantal keren hebben gevraagd om met hen mee te drinken en te roken, wat hij steeds heeft geweigerd. Op 21 juli 2019 zouden ze hem daarbij hebben vastgegrepen en met een mes bedreigd.

Toen hij die dag thuis kwam vertelde hij huilend het voorval. Eerste verzoeker sprak daarop met zijn halfbroer in San Vicente die hem zei dat ze tijdelijk bij hem konden komen wonen maar dat ze elders moesten gaan om asiel aan te vragen (notities PO tweede verzoekster, p. 12). Verzoekers gingen op 22

juli de paspoorten halen en vertrokken op 25 juli naar eerste verzoekers halfbroer in San Vicente en bleven daar tot aan hun vertrek uit El Salvador op 8 september 2019.

De Raad stelt vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers' verklaringen dat hun zoon op 21 juli 2019 op weg van school naar huis met een mes werd bedreigd door bendeleden niet strookt met de vaststelling dat 21 juli 2019 een zondag was (zie administratief dossier, map landeninformatie, kalender 2019) en verzoekers verklaren dat hun zoon van maandag tot vrijdag naar school ging (notities PO tweede verzoekster, p. 12). Eerste verzoeker verklaart hierover dat op 21 juli *"hij kwam uit school en op en op een bepaalde verlaten plaats werd hij door drie van hen benaderd en vastgegrepen..."* (notities PO eerste verzoeker, p. 15). Verder blijkt uit de vragenlijst CGVS van beide verzoekers dat zij het voorval op 21 juli 2019 helemaal niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dat zij de directe aanleiding voor hun vertrek uit El Salvador helemaal niet, zelfs niet kort, vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl tweede verzoekster wel de ontvoering van een buurman vermeldde, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van hun verklaringen over het beweerde incident op 21 juli 2019 en de pogingen tot rekrutering van hun zoon. Verzoekers argumenteren dat zij zich wellicht van datum hebben vergist; dat de gebeurtenis zich voordeed meer dan een jaar voor het persoonlijk onderhoud en dat zij bij de DVZ werden aangemaand om alleen de grote lijnen van hun probleem uiteen te zetten. Verzoekers slagen met dit betoog er niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen nu zij de vaststelling dat 21 juli 2019 een zondag was en dit derhalve niet strookt met eerste verzoekers verklaring dat hij toen op weg van school naar huis werd bedreigd met een mes, ongemoeid laten en zij niet in ernst kunnen beweren dat zij zich van datum hebben vergist nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers blijkt dat zij meermaals verwijzen naar 21 juli als de dag waarop hun zoon met een mes werd bedreigd omdat dit de verjaardag was van tweede verzoekster (notities PO eerste verzoeker, p. 14, 15, 16 en notities PO tweede verzoekster, p. 11, 12, 16).

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat beide verzoekers benadrukken dat zij deze datum nooit zullen vergeten omdat het de verjaardag van tweede verzoekster is. Daargelaten dat dit niet strookt met de informatie uit tweede verzoeksters paspoort waaruit blijkt dat zij geboren werd op 28 juli, volgt uit het feit dat zij deze gebeurtenis beide associëren met een speciale dag, met name tweede verzoeksters verjaardag – overigens eveneens een zondag in 2019 – dat zij zich niet van datum vergisten tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoekers ook niet aangeven op welke datum de bedreiging van hun zoon dan wel plaatsvond, zodat zij hiermee geenszins aantonen dat de motieven van de bestreden beslissingen op een verkeerde feitenvinding zouden berusten.

Waar zij nog aanvoeren dat zij enkel de grote lijnen van hun verhaal konden uiteenzetten bij de DVZ bieden zij hiermee geen plausibele uitleg voor de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij de directe aanleiding voor hun vertrek geen van beiden vermeldde bij de DVZ. Hun stelling dat zij enkel de grote lijnen van hun verhaal konden uiteenzetten komt er op neer dat zij het incident op 21 juli 2019 niet zouden beschouwen als onderdeel van de *"grote lijnen"* van hun vluchtrelaas terwijl uit de notities van het persoonlijk onderhoud en het feitenrelaas zoals hierboven weergegeven in de bestreden beslissingen overduidelijk blijkt dat dit de kern van hun relaas is en de directe aanleiding voor hun beslissing om El Salvador te verlaten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers geen speciale voorzorgmaatregelen namen om hun zoon tegen de bendeleden te beschermen ook al hadden deze bendeleden hem al sinds begin juli 2019 verschillende keren aangemaand met hen mee te doen. In het bijzonder de vaststelling dat tweede verzoekster haar twee andere zonen naar en van school begeleidde maar 's middags niet op haar zoon L.R. wachtte om ook hem naar huis te begeleiden, terwijl hun dochter eerder door dezelfde bende zou zijn bedreigd geweest, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden bedreiging aan het adres van hun zoon. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *"Gevraagd of jullie routines of gewoontes aanpasten opdat jullie zoon de bendeleden kon vermijden, antwoordt u dat hij met vrienden mee kwam zodat de bendeleden hem niet van straat konden halen (CGVS man, p. 16). Wanneer uw echtgenote dezelfde vraag voorgeschiedt krijgt, maakt zij geen gewag van een begeleiding door vrienden. Zij stelt zelfs dat er geen routines of gewoontes aangepast werden omdat hij iedere dag naar school ging van half 8 tot 12 uur (CGVS vrouw, p. 13). Hierop gevraagd of er niemand L.R. kon begeleiden, antwoordt uw echtgenote dat L.R. 's morgens met haar en de twee jongste zonen mee naar school wandelde, maar dat dit 's middags niet mogelijk was, daar de school van L.R. een half uur later eindigde dan de school van de twee jongsten (CGVS vrouw, p. 13). Gevraagd of zij, gezien de toenaderingen van de bende tot L.R. op dat moment, geen half uur kon wachten zodat hij niet alleen naar huis moest wandelen maar met hen kon meewandelen, antwoordt uw echtgenote vervolgens dat dat niet mogelijk was omdat de jongsten moesten eten en heel onrustig waren (CGVS vrouw, p. 13). Hieruit kan afgeleid worden dat jullie de*

toenaderingspogingen van de bendeleden op dat moment allerminst ernstig namen, gezien er dan verwacht kan worden dat jullie de nodige maatregelen zouden nemen om verder contact tussen L.R. en de bendeleden te vermijden. Bovendien blijkt ook uit jullie verdere verklaringen dat jullie deze eerste ontmoetingen tussen L.R. en de bendeleden allerminst ernstig namen. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie niet al te bang waren om L.R. gewoon naar school te sturen gezien de toenaderingen door de bendeleden niet dagelijks plaatsvonden en het alleen maar om woorden ging (CGVS vrouw, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan weer dat ook L.R. de situatie niet ernstig nam, daar u verklaart dat hij er de eerste vier keer niet te veel aandacht aan besteedde en dat de echte bedreigingen pas op 21 juli 2019 plaatsvonden (CGVS man, p. 15). Dat jullie deze toenaderingen amper ernstig namen, valt echter niet te verenigen met enkele van jullie overige verklaringen. Zo vluchtte jullie dochter, C. d. C., volgens jullie verklaringen reeds naar België begin 2019 omdat de bendeleider haar als vriendinnetje wilde hebben (CGVS man, p. 12; CGVS vrouw, p. 8). Volgens de verklaring van uw vrouw gaat het hier om dezelfde bendeleden als diegenen die later L.R. lastigvielen (CGVS vrouw, p. 8). Dat jullie bij bedreigingen aan het adres van jullie dochter de beslissing nemen om haar naar familie in België te sturen en vervolgens bij jullie zoon de eerste toenaderingen door diezelfde bendeleden amper ernstig nemen (zie supra), valt moeilijk met elkaar te rijmen. Dat uw echtgenote hierbij ook aangeeft dat zij bezorgd was dat hetzelfde zou gebeuren met jullie zoon als bij jullie dochter, valt niet te verenigen met jullie gebrek aan acties of handelingen na de eerste aansprekingen begin juli 2019. Jullie halen bovendien ook een incident aan, dat uw echtgenote situeert in maart 2019 (CGVS vrouw, p. 16), waarbij jullie buurjongen weigerde zich aan te sluiten bij diezelfde bende en verdween zonder dat zijn familie nog iets van hem vernam (CGVS man, p. 5; CGVS vrouw, p. 16). Dat jullie ook na dit incident met jullie buurjongen niet voorzichtiger waren en geen maatregelen troffen om L.R. te beschermen, gezien het om dezelfde bendeleden ging, doet de vraag rijzen of jullie zoon daadwerkelijk problemen kende met bendeleden. Zowel de door jullie verklaarde gebeurtenis met jullie dochter als deze met jullie buurjongen zou logischerwijs namelijk leiden tot voorzichtigheid en acties van jullie uit om L.R. te beschermen." De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zij komen immers niet verder dan te stellen dat verzoekers van mening waren dat het slechts om woorden ging van de bendeleden en zich pas het gevaar realiseerden op 21 juli 2019 en dat eerste verzoeker zijn gezin wel beschermde door in september 2019 het land te verlaten maar dat dit moeilijker te organiseren viel voor vijf personen. Verzoekers bieden hiermee geen verklaring voor het feit dat zij de bedreigingen door de bendeleden voor 21 juli 2019 niet ernstig namen en zelfs de voor de hand liggende maatregelen, zoals een half uur langer wachten aan de school tot L.R. samen met zijn moeder naar huis kon, niet namen, terwijl hun dochter omwille van pogingen om haar de vriendin te maken van een bendelid van MS-13 begin 2019 reeds het land had verlaten en in België internationale bescherming had gevraagd.

Ook de vaststelling dat eerste verzoeker reeds op 16 juli 2019 en dus 5 dagen voor het beweerde incident op 21 juli 2019 aan zijn werkgever had gemeld dat hij na 24 juli 2019 niet meer voor hem zou werken, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoekers verklaring dat "ik had een voorgevoel dat aan mijn zoon hetzelfde zou overkomen als mijn dochter" (notities PO eerste verzoeker, p. 18) is in tegenstrijd enerzijds met het gegeven dat zij voor 21 juli 2019 geen enkele voorzorgsmaatregel namen om hun zoon L.R. te beschermen en anderzijds hun stelling in het verzoekschrift dat zij zich pas op 21 juli 2019 bewust werden van het gevaar. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren op 25 juli, de dag na de laatste werkdag van eerste verzoeker naar zijn halfbroer zijn verhuisd. Dat eerste verzoeker reeds voor de bedreiging op 21 juli 2019 aan zijn werkgever meldt dat 24 juli zijn laatste werkdag zal zijn en zij op 25 juli naar zijn halfbroer verhuizen, lijkt eerder aan te geven dat hun vertrek naar eerste verzoekers halfbroer in San Vicente al was gepland voor, eerder dan het gevolg was van, de beweerde bedreiging op 21 juli 2019 van hun zoon L.R..

Ook verzoekers' tegenstrijdige verklaringen over de datum van de laatste schooldag van hun kinderen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: "Zo verklaart u aanvankelijk dat de kinderen voor het laatst naar school gingen tot drie dagen voor het ophalen van de paspoorten (CGVS man, p. 9-10, 16 en 17). Geconfronteerd met het feit dat de paspoorten op 22 juli 2019 opgehaald werden en het gewapende incident plaatsvond op 21 juli 2019 toen uw zoon onderweg was van school naar huis, volgt er een onsamenhangend antwoord dat uw zoon de 1ste en de 2de wel naar school ging, de bedreigingen op de 21ste waren en de paspoorten op de 22ste (CGVS man, p. 17). Deze uitleg weet geenszins deze tegenstrijdigheid te verhelderen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of L.R. na de bedreiging met het wapen op 21 juli 2019 nog naar school ging, verklaart u dan weer dat hij nog naar school ging zodat de bendeleden geen verdenkingen zouden hebben (CGVS man, p. 16). Dit is echter tegenstrijdig met de verklaring van uw echtgenote die stelt dat de laatste schooldag van de kinderen op 21 juli 2019 was en dat zij na het incident van die dag niet meer naar school gingen (CGVS vrouw, p. 9 en 14). Hierbij dient

nogmaals opgemerkt te worden dat ook dit niet aannemelijk is, daar 21 juli 2019 op een zondag viel en de schooldagen van de kinderen van maandag tot vrijdag liepen (CGVS vrouw, p. 12; zie administratief dossier). Dat jullie geen eenduidige verklaring weten te geven over de laatste schooldag van jullie kinderen is opnieuw opmerkelijk daar L.R. lastiggevallen werd door de MS-13 op weg van school naar huis. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen wederom in het gedrang.” Verzoekers komen niet verder dan te stellen dat zij de exacte datum niet meer weten en slagen er bijgevolg niet in de correcte motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Waar de Raad nog kan aannemen dat verzoekers hun verblijf bij eerste verzoekers halfbroer niet als hun officiële adres beschouwden en het daarom als dusdanig niet als laatste verblijfplaats vermeldden bij de DVZ, moet ook worden vastgesteld dat eerste verzoeker verklaart dat zijn halfbroer *“bussen heeft”* terwijl tweede verzoekster verklaart dat hij *“eigenaar van supermarkten”* is (notities PO tweede verzoekster, p. 17). Verzoekers kunnen dit bezwaarlijk afdoen als een detail en kunnen die ook niet verklaren door de loutere stelling dat de twee families elkaar niet regelmatig zien. Volgens hun verklaringen woonden zij langer dan een maand bij eerste verzoekers halfbroer en stellen bovendien dat zij meehielpen in het huishouden, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat beide verzoekers eensluidende verklaringen zouden kunnen afleggen over de professionele activiteiten van eerste verzoekers halfbroer. De vaststelling dat zij daar niet in slagen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot hun verblijf in San Vicente.

Wat tenslotte de renta betreft die eerste verzoeker in het verleden betaalde in het kader van de groentewinkel die hij uitbaatte stelt de Raad vast dat zij bij de indiening van zijn verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet aanhaalden als een van de redenen waarom zij El Salvador verlieten en dit ook in hun vrij relaas tijdens het persoonlijk onderhoud niet aanhaalden als een vervolgingsfeit. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *“Daarenboven moet hieromtrent worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote het betalen van de renta bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalden als onderdeel van uw problemen in El Salvador die aan de basis liggen van uw vlucht naar België (Vragenlijst CGVS, punten 3.5, 3.7 en 3.8; Vragenlijst CGVS vrouw, punten 3.5, 3.7 en 3.8). Ook tijdens jullie persoonlijk onderhoud haalden jullie de renta niet spontaan aan wanneer jullie de kans kregen om te vertellen over alle redenen waarom jullie het land verlaten hebben (CGVS man, p. 14; CGVS vrouw, p. 11-12).”* Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat de poging tot rekrutering van hun zoon waarschijnlijk plaatsvond nadat de winkel werd gesloten, stelt de Raad vast dat zij hiermee geenszins deze pertinente motieven in de bestreden beslissingen weerleggen en kan ook hieruit niet blijken dat het stopzetten van de renta tot problemen leidde voor verzoekers, noch dat dit de aanleiding was voor hun vertrek uit El Salvador.

5.5. Verzoekers argumenteren verder dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en omwille van het gegeven dat zij reeds eerder werden bedreigd.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers werden bedreigd door de bende MS 13 in El Salvador omwille van de beweerd rekrutering van hun zoon. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden problemen hadden met of bedreigd werden werd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde problemen met MS 13 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers' betoog dat zij omwille van hun politieke overtuigingen, namelijk het verzet tegen de bedreigingen en intimidatie door bendeleden, werden vervolgd en dat zij behoren tot een specifieke sociale groep omdat zij de beslissing van hun zoon om te weigeren zich bij een bende aan te sluiten, is dan ook niet dienstig.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat het geweld in El Salvador niet doelgericht zou zijn.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in de verzoekschriften en dat verzoekers niet aanduiden hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissingen zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002). De Raad ziet overigens niet in hoe deze bepaling zou kunnen geschonden zijn door de bestreden beslissingen nu deze bepaling de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent om bepaalde verzoeken om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen, wat *in casu* niet het geval was.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET